

bi se morala ozirati na ves tečaj občnega in posebno našega slovenskega in slovenskega razvijanja, morala bi kazati njegove dobre in slabe strani, da ne zabredemo na krivo pot. Tako bi postala kritika našega kulturnega življenja sploh.

Malodušni ljudje radi govore, da bi kritika škodila, ker bi odkrivala naše slabosti. Jaz mislim, da nikogar ne varamo, če prikrivamo slabosti, saj jih vendar vidimo sami, še bolj pa nam jih potem drugi očitajo, če smo morda sami — kratkovidni in ne vidimo pota k boljšemu. Zdrava kritika se ne boji torej ni preteklosti, ni sedanjosti, temveč sodi ves dozdanji razvitek, pa tudi ideale bodočnosti.

(Konec prih.)

Svět pesniku.

Drevó tam v vrtu, glej, stoji
Ter širi k višku veje prazne,
Dejal bi: tiho v snù želi
Toplote, luči si prijazne.

Vzpomladni mu poljub gorák
Novó življenje v žile vliva,
Ko majnik pride, veselják,
Do cveta cvet drevó prekríva.

In ko si ptičji zbor krilát
Pripel je v vejah stanovanje,
Celó ti sam se mnogikrat
Pod njimi vtopljaš v sládko sanje.

Vzpomlad, presvetla hči nebés,
Z drevesom čudo je storila,
A dôkaj večjih še čudés
Ljubezen že je izvršila.

Zató mi, pesnik, ne žalúj:
Temán moj duh, srcé je prazno!
Ljubezen te povéde, čuj,
V življenje cvetno in prijazno.

Drevesnih toli ni cvetóv,
Kot pesnij v pevskem srci vstaja,
In bolj od ptičjih vseh glasóv
Njih vsaka dušo nam naslaja.

A zgolj ljubezen jih na dan
Poziva iz srcá globíne;
Zató, pesnik, in srčán
Zaróti v beg duhá temíne!

Zaupljiv brž odpri srcé
Ljubezni v mirno stanovanje,
In pesnij večnih porodé
Vesele tvoje pevske sanje!

Jos. Cimperman.

